

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8082/2567

พนักงานอัยการจังหวัดกระบี่ โจทก์ นาง ต. ผู้ร้อง นาย ม. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 2, ป.วิ.อ. มาตรา 130, ป.วิ.อ. มาตรา 131

ย่อ / หลักกฎหมาย

ป.วิ.อ. มาตรา 2 (11) "การสอบสวน" หมายความว่า การรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการทั้งหลายอื่นตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ทำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหา เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดและเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องโทษ ซึ่งกฎหมายไม่ได้บัญญัติบังคับว่าพนักงานสอบสวนต้องทำอะไรหรือต้องระบุรายละเอียดอย่างไรหรือต้องสอบปากคำบุคคลใดบ้างเป็นพยาน กฎหมายให้เป็นดุลพินิจของพนักงานสอบสวนให้ทำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหาเพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดและเพื่อจะหาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องโทษเท่านั้น

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ระหว่างพิจารณา นางติ่ม มารดานายอนุพงษ์ ผู้ตาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดงานศพตามประเพณี 200,000 บาท ค่าขาดประโยชน์ที่ผู้ตายทำมาหาได้ก่อนถึงแก่ความตายไม่ต่ำกว่าเดือนละ 20,000 บาท เป็นระยะเวลา 10 ปี โจทก์ร่วมขอค่าเสียหายในส่วนนี้เป็นเวลา 10 ปี เป็นเงิน 500,000 บาท และค่าขาดไร้อุปการะเดือนละ 5,000 บาท เป็นเวลา 10 ปี เป็นเงิน 600,000 บาท รวมค่าสินไหมทดแทน 1,300,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ทำละเมิดจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยให้การขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 จำคุกตลอดชีวิต ให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทน 764,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ 14 พฤษภาคม 2546 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม หากกระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาในภายหลังตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 ก็ให้ปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยดังกล่าวบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ไม่เกินอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตามที่โจทก์ร่วมขอ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนคดีแพ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์ โจทก์ร่วมและจำเลยไม่ได้เถียงในชั้นฎีการับฟังได้ว่า จำเลยทำงานเป็นการดหรือเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ร้าน อ. ที่เกิดเหตุ ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง มีคนร้ายใช้อาวุธปืนไม่ทราบชนิดและขนาดยิงนายอนุพงษ์ ผู้ตาย 2 นัด กระสุนปืนถูกบริเวณช่องท้อง เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตายตามภาพถ่ายและรายงานการชันสูตรพลิกศพ วันที่ 23 ตุลาคม 2564 เจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยได้ ตามบันทึกการจับ ชันสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่ามีผู้อื่น จำเลยให้การปฏิเสธตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยมีว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 หรือไม่ โจทก์และโจทก์ร่วมมีนางสาวบัณฑิตา เป็นพยานเบิกความว่า ช่วงเกิดเหตุร้าน อ. ปิดเวลา 1 ถึง 2 นาฬิกา วันเกิดเหตุช่วงใกล้เคียงกับเวลาปิดร้าน

พยาน นายณัฐวุฒิ ซึ่งเป็นคนรักพยานในขณะนั้นและปัจจุบันถึงแก่ความตายไปแล้ว ผู้ตาย นายสมนึก และนายปุ๋ย ไม่ทราบชื่อและชื่อสกุล เพื่อนพยานจอตระจกรยานยนต์ที่หน้าร้าน มินิมาร์ทติดกับร้าน อ. พยานนั่งรออยู่ที่รถ ส่วนคนอื่นไปเที่ยวในร้าน อ. พยานนั่งรออยู่ไม่เกินครึ่ง ชั่วโมง นายณัฐวุฒิและเพื่อนในกลุ่มทุกคนออกจากร้านและยืนอยู่หน้าร้านและพูดคุยกับบุคคลอื่น ในลักษณะทะเลาะและส่งเสียงดังใส่กัน จากนั้นเกิดเหตุการณ์ชุลมุนโดยนายณัฐวุฒิและเพื่อน พยานชกต่อยกับบุคคลอื่น โดยผู้ตายชกต่อยกับจำเลยซึ่งเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยของ ร้าน ก่อนเกิดเหตุพยานเคยไปเที่ยวที่ร้านหลายครั้งและเห็นจำเลยทำงานเป็น พนักงานรักษาความปลอดภัยที่ร้าน แต่ไม่รู้จักเป็นการส่วนตัว ผู้ตายและจำเลยชกต่อย 5 นาที โดย จำเลยสู้ผู้ตายไม่ไหว จำเลยวิ่งออกมาจากจุดหมายเลข 7 ตามแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ ตามทิศทางลูกศรสีน้ำเงินมาอยู่บริเวณฝั่งซ้ายมือของรถกระบะทรงสูงมีไฟส่องสว่างได้รั ผู้ตายวิ่ง ตามจำเลยมาทันทีจนถึงบริเวณท้ายรถกระบะที่มีเครื่องหมายดาวสีดำและระบุว่าเป็นหมายเลข 3 ตามแผนที่สังเขป จำเลยวิ่งย้อนมาบริเวณท้ายรถกระบะโดยถืออาวุธปืนอยู่ พยานไม่ทราบว่าเป็น อาวุธปืนสั้นหรือยาวและไม่ทราบชนิดและขนาด จากนั้นจำเลยหันปากกระบอกปืนไปยังทิศทางที่ ผู้ตายวิ่งตามมาและได้ยินเสียงปืนดังขึ้น 2 นัด ขณะนั้นจำเลยยืนอยู่บริเวณหมายเลข 2 ตามแผนที่ สังเขป ผู้ตายล้มลงนอนกับพื้น พยานยืนอยู่ห่างจากจุดดังกล่าว 10 เมตร โดยสามารถมองเห็น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างชัดเจนแม้เป็นเวลากลางคืนเนื่องจากมีแสงไฟส่องสว่างอยู่ที่ร้าน อ. ต่อมารถกระบะคันดังกล่าวแล่นออกไปและไม่เห็นจำเลยในที่เกิดเหตุอีก นายณัฐวุฒิพองร่างผู้ตาย และพาไปส่งที่โรงพยาบาลกระบะปี วันเกิดเหตุพยานซื้อยานยนต์ถ่ายภาพถ่ายจำเลยว่าเป็นนายหนูตซึ่งใช้ อาวุธปืนยิงผู้ตายและลงลายมือชื่อรับรองไว้ ตามภาพถ่ายสำนักทะเบียน และมีนายอนุรักษ์ เป็น พยานเบิกความว่า วันที่ 13 พฤษภาคม 2546 ช่วงหัวค่ำ พยานขับรถกระบะ หมายเลขทะเบียน บง xxxx ซึ่งเป็นของนายจิรินทร์ บิดาพยาน ตามใบคู่มือจดทะเบียนรถ รถกระบะดังกล่าวเป็นทรงสูง และมีการติดตั้งไฟสีฟ้าใต้ท้องรถมาแฉะรับจำเลยในอำเภอเมืองกระบะ และพาจำเลยมาส่งที่ร้าน อ. ซึ่งจำเลยทำงานเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย พยานขับรถมาถึงร้านช่วงก่อนเที่ยงคืนและจอด รถอยู่ตรงข้ามร้านบริเวณเครื่องหมายดอกจันสีแดงตามแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ จำเลย เข้าไปทำงานที่ร้าน ส่วนพยานไปนั่งในร้านกับนายโกสินทร์ ซึ่งเป็นเพื่อนพยาน พยานนั่ง รับประทานและดื่มกับนายโกสินทร์จนถึงเวลาที่ร้านจะปิดซึ่งเป็นเวลา 2 นาฬิกา ของวันเกิดเหตุ พยานออกจากร้านและมาอยู่บริเวณหน้าร้าน เห็นจำเลยชกต่อยกับผู้ชายคนหนึ่งอายุ 20 ปีเศษ โดยไม่เห็นบุคคลอื่นชกต่อยอยู่และมีคนมุงดูเหตุการณ์จำนวนมาก พยานเห็นเหตุการณ์โดยอาศัย แสงไฟส่องสว่างจากเสาไฟฟ้าสาธารณะ ส่วนหน้าร้าน อ. จะมีด เนื่องจากปิดไฟแล้ว จำเลยและ ชายดังกล่าวชกต่อย 5 นาที ที่จุดหมายเลข 7 ตามแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ จำเลยและ ชายดังกล่าวแยกกัน จากนั้นจำเลยเดินมาท้ายรถกระบะของพยานที่จอดอยู่ ชายดังกล่าวเดินตาม จำเลยมายืนที่บริเวณท้ายรถกระบะของพยาน จำเลยใช้อาวุธปืนพกยิงชายดังกล่าวแต่จำไม่ได้ว่ากี่ นัด ชายดังกล่าวล้มลงนอนกับพื้น ขณะเห็นเหตุการณ์พยานยืนอยู่บริเวณเครื่องหมายดอกจันสี เชี่ยวตามแผนที่สังเขปซึ่งห่างจากจุดเกิดเหตุ 10 เมตร จำเลยเรียกพยานและบอกให้ไปส่งจำเลย พยานเดินขึ้นรถพร้อม ๆ กับจำเลยแล้วขับรถออกจากที่เกิดเหตุ พยานขับรถไปส่งจำเลยที่บ้านของ จำเลยที่ตำบลบ้านนบและขับรถกลับบ้านของพยาน เห็นว่า พยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองไม่มี สาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อนและเป็นประจักษ์พยานเห็นเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุ โดยเฉพาะ นายอนุรักษ์รู้จักจำเลยมาก่อนและเป็นคนขับรถพาจำเลยไปส่งที่บ้าน จึงไม่มีเหตุผลใดที่จะต้อง

เบิกความให้ร้ายจำเลยต้องรับโทษ ที่จำเลยฎีกาว่า คำเบิกความของพยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองมีพิรุธโดยยกข้อเท็จจริงบางช่วงบางตอนมากล่าวอ้างในฎีกาและขัดกับรายละเอียดในแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ อาทิ ไม่แสดงให้เห็นว่าบริเวณที่เกิดเหตุมีแสงไฟส่องสว่างมาจากจุดใด และขณะเกิดเหตุมีประจักษ์พยานมากกว่า 20 คน แต่พนักงานสอบสวนกลับสอบปากคำแต่เพื่อนผู้ตาย เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (11) "การสอบสวน" หมายความว่า การรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการทั้งหลายอื่นตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ทำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหา เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดและเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องลงโทษ ซึ่งกฎหมายไม่ได้บัญญัติบังคับว่าพนักงานสอบสวนต้องทำอะไรหรือต้องระบุรายละเอียดอย่างไร หรือต้องสอบปากคำบุคคลใดบ้างเป็นพยาน กฎหมายให้เป็นดุลพินิจของพนักงานสอบสวนให้ทำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหาเพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดและเพื่อจะหาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องลงโทษเท่านั้น และคำเบิกความของพยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองแม้จะแตกต่างกันแต่ไม่ถึงกับเป็นพิรุธและพยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองเบิกความหลังเกิดเหตุเป็นเวลาเกือบ 20 ปี ความทรงจำของพยานย่อมลบลบเลือนไปบ้างตามกาลเวลาจะกะเกณฑ์ให้เหมือนกับเห็นเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุย่อมเป็นไปไม่ได้ และข้อพิรุธที่เป็นความสงสัยที่จะยกประโยชน์ให้จำเลยจะต้องเป็นความสงสัยที่เป็นเหตุเป็นผลว่าจำเลยได้กระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องหรือไม่ มิใช่ความสงสัยเล็กน้อยหรือความสงสัยที่ห่างไกล และศาลมิได้นำพยานหลักฐานอย่างใดอย่างหนึ่งที่โจทก์และโจทก์ร่วมนำเสนอสืบเพียงอย่างเดียวมาฟังลงโทษจำเลย แต่ศาลได้ประมวลข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐานทุกอย่างที่โจทก์และโจทก์ร่วมนำเสนอแล้วนำมาพิเคราะห์ว่าพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมมีความน่าเชื่อถือและมีน้ำหนักให้รับฟังหรือไม่ พยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมมิได้มีความสงสัยดังที่จำเลยฎีกา และถือได้ว่าพยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองเป็นพยานที่รู้เห็นใกล้ชิดกับเหตุการณ์และสถานที่เกิดเหตุอันเป็นการบ่งชี้โดยแน่นอนไม่มีทางจะคิดได้ว่าข้อเท็จจริงเป็นอย่างอื่น โดยเห็นจำเลยเป็นคนร้ายในอาการซึ่งแทบจะไม่มี ความสงสัยเลยว่าจำเลยได้กระทำความผิดสด ๆ พยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมที่นำเสนอมีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้ โดยปราศจากความสงสัยว่าจำเลยเป็นคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายจนถึงแก่ความตาย การที่จำเลยนำเสนอว่า จำเลยมิได้เป็นคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย จำเลยคงมีตัวจำเลยเบิกความปฏิเสธกล่าวอ้างลอย ๆ ปราศจากพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักสนับสนุนจึงไม่มีน้ำหนักรับฟังหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วม ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

นาคศักดิ์ เล้าภาภรณ์ · วิเศษ นิมกุล · สมชาย พวงงู

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8082/2567>